

fyldt – mulighed for at få spørgsmålet undergivet fornyet prøvelse to gange. I begge tilfælde angiver bestemmelsen det tidspunkt, hvor begæringen tidligst vil kunne fremsættes. Derimod er der kun for den anden – men ikke for den første – genoptagelse angivet en grænse for, hvornår begæringen om genoptagelse senest kan fremsættes.

Efter lovforslaget træffes rettens afgørelse ved kendelse, og der er herved lagt vægt på en hurtig behandling af disse sager. Uanset den hurtige behandlingsform vil udformningen af lovforslagets § 49, stk. 1, imidlertid i visse situationer kunne give anledning til vanskeligheder. Dette gælder bl.a. med hensyn til tilfælde, hvor den første begæring om genoptagelse fremkommer umiddelbart før det tidspunkt, hvor udvisningen kan ventes iværksat.

Med henblik på at give retten tilstrækkelig tidsmæssig mulighed for at behandle sager om genoptagelse, også hvor der er tale om den første genoptagelse, foreslås der som § 49, stk. 1, 2. pkt., indsat en regel om, at den første begæring om genoptagelse skal være fremsat senest 3 måneder før det tidspunkt, hvor udvisningen kan forventes iværksat.

Da det ikke kan udelukkes, at der vil kunne forekomme tilfælde, hvor sagen, eventuelt på grund af appelbehandling, ikke vil kunne være afsluttet i løbet af 3 måneder, foreslås der samtidig indsat en bestemmelse i § 49, stk. 2, 4.-5. pkt., som giver retten mulighed for at træffe bestemmelse om, at den pågældende skal være frihedsberøvet under sagen, indtil en eventuel udvisning kan iværksættes. Det følger af henvisningen til § 33, at retten i stedet vil kunne træffe bestemmelse om mindre indgribende foranstaltninger såsom meldepligt m.v.

Der vil også i forbindelse med den særlige overgangsperiode, som er foreslået ved lovforslagets § 61, kunne forekomme sager, hvor det ville kunne være uheldigt, såfremt den pågældende var på fri fod i forbindelse med en domstolssag om efterprøvelse af udvisningsafgørelse. Der vil således kunne forekomme sager, hvor det er klart, at den pågældende udvisningsbeslutning skal opretholdes, og hvor den pågældende under sagens behandling vil skulle løslades efter endt strafafsoning, således at det i givet fald vil være vanskeligt at effektuere udvisningen. Med henblik på sådanne tilfælde foreslås der

i § 61, stk. 4, 2. pkt., indsat en bestemmelse, der på tilsvarende måde som ved genoptagelse efter § 49 giver domstolene mulighed for at træffe bestemmelse om, at den pågældende udlænding skal være frihedsberøvet under sagen, indtil en eventuel udvisningsbeslutning kan iværksættes.

Til nr. 54

Ændringsforslaget indebærer en præcisering af procesformen i tilfælde, hvor retten skal tage stilling til spørgsmålet om, hvorvidt en udlænding skal udvises, når den pågældende i udlandet er dømt for en lovovertrædelse, der har haft eller må antages at skulle have haft virkning i Danmark.

Til nr. 55

Ændringsforslaget indebærer indførelse af domstolsprøvelse af administrative afgørelser i familiesammenføringssager vedrørende forældre og børn samt i visse udvisningssager.

Indførelse af domstolsprøvelse medfører i sig selv et behov for øgede ressourcer til domstolene og til det foreslåede direktorat for udlændinge i forbindelse med sagernes forberedelse, forelæggelse og behandling, hvortil kommer udgifter til advokat- og tolkebistand i retten samt udgifter til leje og drift af nye lokaler inkl. retssale m.v.

Som anført i justitsministeriets svar på retsudvalgets spørgsmål nr. 22, der vil blive optrykt i et bilagshæfte til tilføjelsen til betænkning, vedrørende de væsentlige administrative og økonomiske konsekvenser af en domstolsprøvelse som foreslået af udlændingelovudvalgets mindretal er det imidlertid forbundet med betydelig usikkerhed nærmere at beregne disse økonomiske konsekvenser.

Den ved ændringsforslaget foreslåede domstolsprøvelse svarer ikke fuldt ud til udlændingelovudvalgets mindretalsforslag. Ændringsforslaget indebærer endvidere, at sagerne i første instans skal behandles ved den pågældendes hjemting og ikke ved Københavns byret som foreslået af udlændingelovudvalgets mindretal. Den samlede arbejdsmæssige belastning af domstolene ved ændringsforslaget må derfor antages at være mindre end den samlede arbejdsmæssige belastning ved mindretalsforslagene, jfr. herved justitsministeriets svar på spørgs-